

ไถ่ของผมน้ำหนึ่งทุกวี่วัน เล่ม 1

ฮาฮาหมา 哈哈馬 เขียน เหวินเหียน แปล

Published originally under the title of 《我的嚮導他總是面無表情》

Copyright © Uei-Shiang Co., Ltd

All rights reserved

Thai edition rights under license granted by Uei-Shiang Co., Ltd

The Translation copyright © 2026 by Bakerybook Publishing

《我的嚮導他總是面無表情》

All rights reserved

Illustrations granted under license granted by Uei-Shiang Co., Ltd

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ (ชุด) 978-616-8349-14-4

พิมพ์ครั้งที่ 1 2569

ราคาชุดละ 750 บาท

บรรณาธิการเล่ม : Ohm

ภาพปก : ต้าเจี๋ย 大介

ศิลปกรรม/รูปเล่ม : Bookcreation

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท เบเกอรี่บุ๊ก จำกัด

5 ซอยประชาอุทิศ 75 แขวง 10 ถนนประชาอุทิศ

แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140

ฝ่ายขาย : 086-534-0240

www.bakerypublishing.com

 bakerybook@hotmail.com

 Bakerypublishing

ขอขอบคุณฟอนต์สวยๆ จาก www.f0nt.com

ພິພິພິ

กระดาษถนอมสายตากรีนรีด

www.greenread.com

1

ผมเป็นเสือด่า ทำไมคุณถึงเป็นไก่

ใกล้เข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วง สภาพอากาศเริ่มมีความเย็นเสี้ยวเล็กน้อย
ณ พื้นที่ส่วนใจกลางของโอตีสี่เหลี่ยมหลวงแห่งสาธารณรัฐ ต้นเมเปิล
ที่เรียงรายเป็นทิวแถวตามสองข้างทางเริ่มถูกแต่งแต้มด้วยสีส้มของฤดูใบไม้ร่วง
บ้างแล้ว

ผู้คนเดินขวักไขว่อยู่ในย่านธุรกิจ บ้างดูราคาสินค้าระดับสูงใน
ตู้กระจกหน้าร้านแล้วถอนหายใจ บ้างเดินจ้ำอ้าวเพราะต้องรีบไปตอกบัตร
ทำงาน รถราแน่นขนัด เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา

ทว่าในส่วนซึ่งเป็นเขตที่อยู่อาศัยผืนใหญ่ใกล้ย่านธุรกิจเป็นพื้นที่
ไฉ่แดงซึ่งผู้คนเรียกกัน มีนักการเมืองและนักธุรกิจมีชื่อเสียงจำนวนไม่น้อย
อาศัยอยู่ในบริเวณนี้ ระบบรักษาความปลอดภัยเข้มงวดอย่างยิ่ง คนทั่วไป
ทำได้เพียงมองดูกำแพงสูงผืนนั้นพลางจินตนาการว่าชีวิตที่อีกฝั่งของกำแพง
เป็นอย่างไร

และเบื้องหลังกำแพงผืนนั้นคือที่ตั้งของตระกูลโรนัลโด หนึ่งใน

ตระกูลเก่าแก่และสูงศักดิ์ที่สุดแห่งสาธารณรัฐ วันนี้ตระกูลโรนัลโดกำลังต้อนรับเอลลิสัน ลูกชายคนเล็กที่เพิ่งออกจากโรงพยาบาลหลังจากที่เขาพักรักษาตัวมาเป็นเวลานาน

“เซ็นเซ็น แม่หาคุณให้ลูกได้แล้วนะ” คุณนายโรนัลโดหรืออดีตคุณหนูเอลดีโบกแผ่นกระดาษในมือด้วยความตื่นเต้นต่อหน้าลูกชายคนเล็กที่นั่งอยู่บนโซฟา “ระหว่างที่ลูกอยู่โรงพยาบาล แม่ไปทำการตรวจยืนยันให้คุณมาแล้ว เจอไถ่คนหนึ่งที่มีความเข้ากันได้กับลูกสูงถึงร้อยเปอร์เซ็นต์เชียวนะ” คุณนายโรนัลโดดีใจจนแทบจะร้องเสียงหลง

เอลลิสันนวดกลางหว่างคิ้วด้วยความเหนื่อยล้า กำลังจะเอ่ยปากแต่ถูกมารดาของเขาขัดจังหวะอีกครั้ง

“ไถ่คนนี้ยังเป็นเจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งด้วย อิม... แพทย์ประจำห้องพยาบาล พอดีเฮอชิงสนิทกับเขาไม่น้อย แม่ก็เลยขอให้เฮอชิงเป็นพ่อสื่อ ช่วยแนะนำให้ลูกกับเขารู้จักกัน รับรองว่าลูกไม่ผิดหวังแน่” เฮอชิงซึ่งถูกคุณนายโรนัลโดผู้กระตือรือร้นผลักดันออกมารับหน้าคือรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการของมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่ง และยังเป็นเพื่อนบ้านพ่วงตำแหน่งเพื่อนสนิทที่โตมาด้วยกันกับเอลลิสัน

เอลลิสันจนปัญญากับมารดาของตนเอง จึงได้แต่หันปากกระบอกปืนใหญ่ไปทางอื่น เขากลอกตาขึ้นมองเฮอชิงด้วยสายตาเย็นเยือก เห็นอีกฝ่ายกำลังฝืนฉีกยิ้มแข็งทื่อ แววดาเผยให้เห็นถึงความจนใจ

ถูกต้อง ไม่ว่าจะเอลลิสันหรือเฮอชิงต่างก็จนปัญญากับคุณนายโรนัลโดเสมอ สำหรับทุกความต้องการของเธอ พวกเขาทำได้เพียงกลักรื้อฟื้นขนบและปฏิบัติให้สำเร็จอย่างเคร่งครัด

“เซ็นเซ็น ลูกจะไม่ดูสักหน่อยเหรอ” คุณนายโรนัลโดเห็นว่าลูกชาย

คนเล็กของเธอไม่ได้กระตือรือร้นตามความคาดหวัง จึงมองดูกระดาดหลายแผ่นในมือด้วยท่าทางผิดหวังเล็กน้อย

“คุณแม่ครับ...” เอลิสันที่ต้องอดทนต่อความไม่สบายของร่างกาย รวมถึงอารมณ์กระสับกระส่ายของตนเองตั้งใจว่าจะปฏิเสธมารดา แต่เมื่อได้รับสายตาของบิดาที่ชำเลื่องมอมมา ทำให้คำพูดที่กำลังจะหลุดจากปาก ต้องถูกกลืนกลับลงไปทันที

“คุณปู่ครับ เอลิสันเพิ่งออกจากโรงพยาบาลคงเหนื่อยมาก เอกสารพวกนี้ผมจะรับไว้แทนเขาเอง อีกสักสองสามวันรับรองว่าผมจะพาเขาไปพบคุณหมอดาน่าที่มหาวิทยาลัยอย่างแน่นอน ให้พวกเขาได้ทำความรู้จักกัน” แฮอชิงมองดูความตึงเครียดแปลกประหลาดที่ไหลเวียนระหว่างพวกเขาแล้วหวั่นว่าหากนายพลโรนัลโดทนไม่ไหวขึ้นมา อาจไล่ตีลูกชายทรพีที่เพิ่งออกจากโรงพยาบาลจนได้รับบาดเจ็บต้องเข้าโรงพยาบาลทั้งคู่ เขาไม่อยากเห็นข้อความ ‘ความบาดหมางระหว่างสองพ่อลูกตระกูลโรนัลโด’ เป็นข่าวพาดหัวตัวใหญ่วันพรุ่งนี้หรอกนะ

คุณนายโรนัลโดมองแฮอชิง มองลูกชายคนเล็ก สุดท้ายจึงมองสามตนเอง

อืม ดูเหมือนลูกชายของเธอจะไม่ได้ปฏิเสธซะทีเดียว ด้วยเหตุนี้จึงมอบหมายเรื่องให้แฮอชิงซึ่งมีความน่าเชื่อถือค่อนข้างสูงเป็นคนไปจัดการต่อ

เอลิสันเป็นเซนต์เนลระดับ SS เขาไม่เพียงมีชาติตระกูลดี ยังมีความสามารถสูง หน้าตาหล่อเหลา หากจะกล่าวหาว่าความโปรดปรานของพระผู้เป็นเจ้าถูกรวมไว้ที่เขาเพียงคนเดียวก็คงไม่เกินจริง ดังนั้นเงื่อนไขในการหาคู่ครองของเขาจึงถูกตั้งไว้สูงมาก

แต่เขาใช้ชีวิตมายี่สิบแปดปี กลับไม่เคยพบไถ่ที่มีค่าความเข้ากันได้กับตนเองสูงเลยแม้แต่คนเดียว ชีวิตนี้เขาเคยพบไถ่ที่มากมาย ในบรรดาไถ่เหล่านั้นไม่เคยมีสักคนที่มีค่าความเข้ากันได้กับเขาสูงเกินเกณฑ์มาตรฐานห้าสิบเปอร์เซ็นต์แม้แต่คนเดียว นี่จึงถือเป็นเรื่องที่มีโอกาสเกิดขึ้นได้น้อยมาก

มารดาขอให้เขาไปทำการตรวจยีนอยู่หลายครั้ง แต่ถูกเขาปฏิเสธอย่างหนักแน่นทุกครั้ง เพราะเขาเชื่อว่าสิ่งที่เรียกว่าชะตาชีวิตนั้นต้องเป็นการพบกันในวันใดวันหนึ่ง ตรงหัวมุมถนนหรือใต้ต้นไม้เปิดซึ่งเรียงเป็นทิวแถว

ความคิดซึ่งแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงกับลักษณะนิสัยภายนอกของเขาคือเป็นคนอารมณ์ฉุนเฉียวและโมโหง่าย เป็นเหตุให้เฮ้อเชิงเอ่ยประชดประชันเขาเป็นประจำ “ชะตาชีวิตอะไรกัน มองในแง่ความเป็นจริงหน่อยเถอะ เพื่อนสุดที่รักของฉัน”

แต่เอลิสันยังคงลอบจินตนาการถึงคู่ครองในอนาคตของตนอยู่ในใจ คนคนนั้นควรจะเหมือนเบนจามิน คู่ครองของพี่ชายเขา เป็นไถ่ระดับ SS ซึ่งมีนิสัยสุภาพ บุคลิกงามสง่า ทว่าทั้งที่เพียบพร้อมขนาดนั้นกลับมาจับคู่กับเซนต์ในระดับ S อย่างพี่ชายของเขาที่ทำงานเป็นผู้บริหารระดับสูงของธนาคาร

‘นี่ช่างเสียของจริง’ เอลิสันมักจะบ่นเช่นนั้นในใจอยู่เสมอ

ถูกต้อง เบนจามินคือแสงจันทร์ขาว¹ คือรักแรกในใจเขา แต่เบนจามินกลับเป็นคู่ชีวิตของพี่ชาย คือสายสัมพันธ์ที่ไม่มีวันตัดขาดได้

ในเวลานี้ เอลิสันกำลังดูกระดาษหลายแผ่นด้วยสีหน้าถ่มทิ้ง

¹ แสงจันทร์ขาว หมายถึงคนที่รักมากแต่ไม่อาจครอบครองได้แต่เก็บความรักนั้นไว้ในใจ เปรียบได้กับคนรักในอุดมคติ

ข้อมูลของไกด์ที่อยู่บนนั้นเป็นแค่ระดับ A ในฐานะทางบ้าน ธรรมดา หน้าตา ธรรมดา คุณสมบัติ อืม...ช่างเถอะ แต่ร่างจิตนี่คืออะไรกัน ไก่โพลีทหนึ่งตัว จิ้งหรีด หา!

นี่ไม่ใช่แตกต่างจากคู่มือในอุดมคติของเขาไปเพียงเล็กน้อย แต่มันคือต่างราวฟ้ากับเหว ค่าความเข้ากันได้ร้อยเปอร์เซ็นต์อะไรกัน ตอนนี้อยากฟุ้งศูนยัตรวจสอบยื่นจับคู่แห่งชาติเหลือเกิน ข้อหาเจตนาชั่วร้ายให้คนก่ออาชญากรรม

มีเสียงแกรบดังขึ้น เป็นเอลลิสันที่ขยำกระดาษในมือจนยับเยิน ร่างจิตเสียดำที่นอนหมอบสบายใจอยู่บนพื้นทางด้านข้างรับรู้ได้ถึงอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปของเจ้านาย มันผงกหัว ส่งเสียงครางในลำคอเพื่อปลอบประโลม

หนึ่งเดือนก่อน เนื่องจากตรวจพบว่ามีย่องรอยที่สลัดอวกาศลักลอบขนส่งสิ่งผิดกฎหมายบนวงแหวนของดาวเสาร์ ณ รัฐ เบื้องบนจึงส่งเอลลิสันไปปฏิบัติภารกิจลับ บริเวณโดยรอบดาวเสาร์ ณ รัฐมักถูกใจสลัดอวกาศซึ่งไร้ที่อยู่เป็นหลักแหล่งรบกวนเป็นประจำ เหตุการณ์ทำนองนี้ถือเป็นเรื่องปกติสำหรับเอลลิสันกับสมาชิกร่วมแผนก ทว่าภารกิจซึ่งเดิมควรจะง่ายดายราบรื่น ครั้งนี้กลับไม่ธรรมดาอย่างที่เห็นภายนอก

เอลลิสันออกไปปฏิบัติหน้าที่ แต่เขากลับถูกสลัดอวกาศที่ดักซุ่มอยู่ในสถานะตรวจการณ์บนวงแหวนดาวเคราะห์โจมตีเข้าอย่างจัง ลำบากไม่น้อยกว่าที่เขาทำสมาธิร่วมกับจระเข้ที่ปราศสลัดอวกาศเหล่านั้นได้สำเร็จ ตอนกำลังจะควบคุมตัวคนร้ายพวกนี้กลับมารับโทษ เหตุไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

สลัดอวกาศที่เอลลิสันควบคุมตัวไว้เป็นชนิดในระดับ A ส่วนไกด์

ของเขาถูกควบคุมตัวโดยสมาชิกอีกคนของทีม เดิมที่ไม่มีปัญหาอะไรตลอดทาง แต่หลังจากเดินทางจากวงแหวนจนกลับมาถึงดาวเคราะห์ ขณะที่ยานลงจอด เหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

เริ่มจากไกด์คนนั้นส่งเสียงกรีดร้องแหลมสูง ก่อนที่ทุกคนจะทันเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เอลลิสันก็สัมผัสได้ถึงแรงกระแทกแหลมคมที่ทะลุผ่านอากาศ เซนติเนลที่เขาควบคุมตัวคลุ้มคลั่งขึ้นมาจะทันหัน ปลดปล่อยแรงกดดันทางจิตปริมาณมหาศาลออกมา ร่างจิตของเซนติเนลคนนั้นเป็นสุนัขสีดำ ไม่รู้ว่าสุนัขสีดำตัวนั้นเกิดบ้าอะไรขึ้นมาจึงจู่โจมเสือด่าของเอลลิสันอย่างรุนแรง ก่อนจะระเบิดตัวเอง แรงกระแทกนั้นสาหัสเกินไป ต่อให้เป็นเซนติเนลระดับ SS ก็ไม่อาจแบกรับไหว

เอลลิสันที่ไม่ทันได้ตั้งตัวหมดสติไปทันที ส่วนสมาชิกทีมคนที่ควบคุมตัวไกด์คนนั้นมีระดับต่ำกว่าจึงไม่โชคดีเท่าเขา เข้าสู่ภาวะจิตใจสลาย เสียชีวิตทันทีที่เกิดเหตุ

เอลลิสันยังไม่ได้ผูกพันระกับไกด์ที่มีค่าความเข้ากันได้สูง เมื่อได้รับผลกระทบจากคลื่นจิตอย่างรุนแรงจึงต้องทนทุกข์ทรมานไม่น้อย ทางโรงพยาบาลใช้วิธีรักษาด้วยยาและให้แพทย์ไกด์ผลัดกันเยียวยาจนสามารถฟื้นตัวขึ้นมาได้ในที่สุด

คุณนายโรนัลโดที่ต้องทนเห็นลูกชายของตนทุกข์ทรมานจากอาการบาดเจ็บเช่นนี้ ตัดสินใจว่าจะไม่ยอมให้ลูกชายทำตามใจตัวเองอีก เธอแอบนำยีนของลูกชายไปทำการจับคู่ในขณะที่เขายังคงหมดสติ และได้ค้นพบโดยไม่คาดฝันว่าลูกชายของเธอมียีนที่มีค่าความเข้ากันได้สูงถึงร้อยเปอร์เซ็นต์อยู่ ต้องเข้าใจว่าค่าความเข้ากันได้สูงขนาดนี้ถือเป็นโอกาสเพียงหนึ่งในร้อยล้าน คือสิ่งที่ยากจะไขว่คว้าได้มาตลอดชีวิต เอลลิสันของเธอช่างโชคดีอะไรขนาด

นี่ คุณนายโรนัลโดไม่สนใจว่าฐานะทางครอบครัวและระดับของอีกฝ่ายจะเทียบลูกชายของเธอไม่ติด ขอเพียงทั้งสองมีใจให้กัน ยังจะต้องสนใจเรื่องความเหมาะสมทางฐานะอยู่อีกหรือ เธอไม่ใช่คนหัวโบราณที่ยึดมั่นว่าต้องรักษาเกียรติและศักดิ์ศรีของชนชั้นสูง ฐานะทางครอบครัวอะไรนั่น เทียบไม่ได้เลยกับอนาคตและสุขภาพของลูกชายซึ่งเป็นจุดแก้วตาดวงใจของเธอ

ทว่าความคิดของคุณนายโรนัลโดเป็นความปรารถนาเพียงฝ่ายเดียว เอลลิสันต่อต้านการจับคู่แบบนี้จากใจจริง แต่ก็ต้องจนใจเพราะนี่เป็นความต้องการของมารดา สุดท้ายเขาใช้ข้ออ้างเรื่องสภาพร่างกายของตนยื้อเวลามานานกว่าหนึ่งเดือนจึงยอมไปพบคุณหมอมอ ‘ดาน่า’ คนที่ว่านี่

“ฉันขอบอกนายไว้ก่อน ดาน่าเป็นคนชื่อๆ หรือก็คือเป็นคนที่มินัสเก็บตัวเงียบขรึม นาย...ต่อให้ไม่ชอบก็อย่าแสดงออกทางสีหน้า หรือควบคุมอารมณ์ฉันเดียวไม่อยู่จนพูดจาเสียมารยาทอะไรออกมาเป็นอันขาด” เฮ่อเซิงย่ำเข้าไปเข้ามาขณะอยู่บนกองทางเดิน

“ตกลง ขอรับรอง นายเลิกบ่นสักทีเถอะ” เอลลิสันเริ่มรู้สึกรำคาญขึ้นมาเล็กน้อย

ขณะเดินอยู่บนกองทางเดินของมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่ง ในฐานะที่เป็นแอลฟาเซนติเนล² เอลลิสันได้รับสายตาชื่นชมจากนักศึกษาจำนวนมาก เห็นสีหน้าฉายแววกระหึ่มใจเล็กๆ ของเอลลิสันที่กระทั้งเสียดำของเขายังพลอยองอาจผึ่งผายตามไปด้วยแล้ว เฮ่อเซิงถึงกับอดไม่ได้ที่จะเหลือกตา

เพื่อนสมัยเด็กคนนี้ของเขานิสัยไม่ได้แย่ แต่เพราะเจ้าตัวมีความ

² แอลฟาเซนติเนล (Alpha Sentinel) คือเซนติเนลระดับที่มีความสามารถสูงสุดและมีความเป็นผู้นำโดยกำเนิด

เพียบพร้อมไปหมดทุกด้าน เติบโตมาท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ถูกเฝ้าระวังมาตั้งแต่เด็ก จึงหล่อหลอมเป็นนิสัยมั่นใจในตัวเองมากเกินไป อีกทั้งยังไม่เคยมีไถ่ที่จะช่วยเยียวยาให้เขาอย่างเป็นทางการ เป็นเหตุให้เขามีอารมณ์ฉุนเฉียว โมโหง่าย พุดตรงๆ ก็คือเป็นโรคปวยม.² หรือเบียร์ระยะสุดท้าย

คุณหมอดาน่าผู้น่าสงสาร ไม่รู้ว่าจะทนรับมือผู้ป่วยแบบนี้ได้หรือไม่ ถ้าไม่ถูกใจจริงๆ ก็ได้แต่หวังว่าเอลลิสันจะไม่แสดงความเกรี้ยวกราดออกมา และยอมละเว้นคุณหมอดาน่าผู้เมตตาด้วยเถอะ เฮ้อเชิงอิฐฐานเงียบๆ อยู่ในใจ

เวลาเดียวกันนี้ ดาน่ากำลังนั่งตัวตรงด้วยสีหน้าไร้อารมณ์อยู่ในห้องทำงานของเฮ้อเชิง เขาไม่เข้าใจเอาเสียเลยที่ว่าทำไมจู่ๆ ถึงมีเซนต์เอลลที่มีค่าความเข้ากันได้กับตนเองสูงถึงร้อยเปอร์เซ็นต์โผล่ขึ้นมา

เขากำชายเสื้อตนเองด้วยความประหม่าเล็กน้อย เซนต์เอลลคนนี้ยอดเยี่ยมเกินไป ยอดเยี่ยมเสียจนดานารู้สึกว่าตนไม่มีทางเข้าตาอีกฝ่าย แต่เพราะเฮ้อเชิงพยายามอ่อนน้อม ขอให้ดาน่าช่วยเขาอย่างน้อยสักหนึ่งครั้ง สำหรับดาน่าแล้วเฮ้อเชิงถือได้ว่าเป็นผู้มีพระคุณ เมื่อครั้งที่เขาเรียนจบแล้วไม่มีที่ไป ก็เป็นเฮ้อเชิงที่ยื่นมือมาช่วย บอกเขาว่ามีตำแหน่งแพทย์ประจำมหาวิทยาลัยว่างอยู่ ถามว่าเขาสนใจหรือไม่ ดาน่าพยักหน้าตอบตกลงโดยไม่แม้แต่จะคิด เขาซาบซึ้งในตัวเฮ้อเชิงมาก ดังนั้นเมื่อเฮ้อเชิงขอร้อง ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องช่วยเหลือ

เพียงแต่อีกฝ่ายจะถูกใจคนอย่างเขาได้จริงหรือ...ในใจดาน่าเต็มไปด้วย

² โรคปวยม.2 หรือซุนิเบียร์ หมายถึงวัยรุ่นที่มีภาวะหลงผิด ซึ่งอาจแสดงออกโดยการทำตัวเหมือนอันธพาล การต่อต้านกระแสหลัก หรือเพื่อฝันว่าตนเองมีพลังพิเศษต่างจากคนทั่วไป

ด้วยความสงสัย

จะถูกใจหรือไม่ นั่น คำตอบกำลังจะถูกเฉลยในไม่ช้า

ในตอนนี้อะมีเสียงแกรกดังขึ้นทีหนึ่ง ประตูห้องทำงานถูกหมุนเปิด
พริบตาที่เอลลิสันเปิดประตูเข้ามา ภาพที่เขาเห็นคือชายหนุ่มผู้ไร้
ความโดดเด่นคนหนึ่ง แม้จะเคยเห็นรูปถ่ายมาแล้ว แต่เมื่อได้เห็นตัวจริง
ก็ทำให้เอลลิสันรู้สึกไม่พอใจมากขึ้นกว่าเดิม

ชายที่ชื่อดาน่าคนนี้กอดไก่อตัวหนึ่งนั่งอยู่บนโซฟา ทั้งยังแนบกาย
ชิดพนักพิงกับที่วางแขน รวากับพยายามอย่างเต็มที่ที่จะหลอมตัวเองเข้ากับ
ฉากหลัง

“ฮ่าๆ เอลลิสัน คนนี้คือดาน่า หมอประจำห้องพยาบาลของ
มหาวิทยาลัยของเรา ฉันคิดว่าพวกนายน่าจะเคยอ่านข้อมูลของกันและกัน
แล้ว คงไม่ต้องให้ฉันแนะนำอะไรแล้วสินะ”

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการเฮ่อเซิงเฮ่ยด้วยรอยยิ้มพร้อมกับตบไหล่
เอลลิสันเบาๆ ทีหนึ่ง กลับได้สายตาไม่พอใจตอบกลับมา

หากไม่ใช่เพราะเฮ่อเซิงเป็นเพื่อนสมัยเด็ก ใครก็ตามที่กล้าตบไหล่
เขาแบบนี้มีหวังต้องถูกเขาต่อยจนตาย เอลลิสันขยี้เส้นผมของตัวเองอย่าง
ขุ่นเคือง ก้าวยาวๆ ไปข้างหน้า กลั่นใจนั่งลงบนโซฟาข้างดาน่า ฝ่ายตรงข้าม
ดูจะตกใจอยู่บ้างจึงขยับตัวไปทางด้านข้างมากกว่าเดิมเล็กน้อย

เอลลิสันเกือบอาละวาดอยู่รอมร่อ หากไม่ใช่เพราะเพื่อนสมัยเด็ก
อย่างเฮ่อเซิงพยายามขยิบตาให้เขาอย่างสุดชีวิต ทำให้นึกถึงสิ่งที่อีกฝ่ายบอก
เขาก่อนเข้าห้องขึ้นมาได้ เขาจึงต้องฝืนกลืนคำหยาบที่เกือบหลุดออกมา
กลับลงไปในห้อง

“สวัสดีครับ ผมชื่อเอลลิสัน” เขายื่นมือออกไป แสดงออกว่าต้องการ

จับมือกับดาน่าอย่างขอไปทีเ่านั้น

ดาน่าเงยหน้าขึ้น ใบหน้าแสนธรรมดานั้นมองคู่มือของอีกฝ่ายที่ยื่นมาหาตนด้วยสีหน้าปราศจากอารมณ์ นั่งอยู่หลายวินาที กระทั่งเอลลิสันยกมือจนเมื่อยและเกือบจะโมโหอยู่แล้วนั้นละ เขาก็ยื่นมือออกไปแตะมือเอลลิสันเพียงแผ่วเบาอย่างกล้าๆ กลัวๆ และถือว่าจับมือตอบแล้ว

“สวัสดีครับ ผมชื่อดาน่า” พุดจบ ดาน่าก็ชำเลื่องไปทางเสื้อดำที่หมอบอยู่บนพรมตั้งแต่เข้ามาในห้อง หางของมันส่ายไปมา สายตาจับจ้องไว้ในอ้อมแขนเขา ทั้งยังเลียปากไม่หยุด

“ฮ่าฮ่าฮ่า ดูเหมือนว่าพวกนายจะรู้จักกันแล้ว ดีมาก ดีมาก นี่เป็นการเริ่มต้นที่ดี” เฮอเชิงมองซ้ายมองขวา เห็นว่าบรรยากาศดูตึงเครียดมากหลังจากที่ทั้งสองฝ่ายจับมือกันเสร็จ จึงได้แต่เอ่ยปากเพื่อทำลายความเงียบที่น่าอึดอัด พุดจาแก้เก้ออย่างกระอักกระอ่วน

หลังจากที่เฮอเชิงพุดจบ ภายในห้องก็กลับสู่ความเงียบสงัดอีกครั้ง หลายนาที่ผ่านไป ดาน่ายังคงนั่งอยู่ในมุมโซฟาด้วยกิริยาในตอนแรกสุด นอกจากที่ยื่นมือออกมาเมื่อครู่แล้วก็ไร้ซึ่งการเคลื่อนไหวใดอีก ประหนึ่งเป็นไม้ประดับต้นหนึ่งไม่มีผิด

บรรยากาศอึดอัดแผ่ซ่านไปทั่วห้องทำงานขนาดเล็กแห่งนี้

ดาน่าไม่แม้แต่จะมองเอลลิสันตรงๆ เขาคจดจ่ออยู่กับการมองหนังหุ้มโซฟาสีแดงไต่กันของตนในห้องทำงานของเฮอเชิง รับรู้ได้ว่าแรงสั่นสะเทือนของคนที่อยู่ด้านข้างรุนแรงขึ้นทุกขณะ ส่วนเสื้อดำซึ่งตอนแรกยังดูเรื่อยเฉื่อย ตอนนี้ในดวงตาของมันเริ่มฉายแววละโมภของสัตว์นักล่าออกมา

‘ชายคนนี้มีนิสัยอารมณ์ร้าย’ ดาน่าคิดในใจ พวกเขาไม่เหมาะสม

กันอย่างที่คิดไว้จริงๆ

“อ้าก—— ฉันทนไม่ไหวแล้ว นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน พวกนายกำลังล้อฉันเล่นใช่ไหม!” เอลลิสันซึ่งต้องมาตามนัดด้วยความจำยอมทนบรรยายกาศเจียบเซียบนี้ไม่ไหวอีกต่อไป เขาถูกพรวดขึ้น ใช้นิ้วชี้จมูกด่าว่า “นี่คือไกด์ร้อยเปอร์เซ็นต์อะไรกัน หลอกฉันเล่นสินะ ร่างจิตเป็นไก่ตัวหนึ่งนั่นหรือ นายดูหัวของไกโพลิชตัวนี้สิ ต่างอะไรกับผมหน้าม้าที่ยาวจนบังนัยน์ตาเขา หา”

เฮ่อเซิงตกใจมาก รีบห้ามไม่ให้เอลลิสันพูดต่อ “ไม่ ไม่ ไม่ เอลลิสัน นายอย่าทำแบบนี้ นายทั้งเสียมารยาทและทำร้ายจิตใจเขามากเกินไปแล้ว”

“ทำร้ายจิตใจฉันหรือ ผู้ชายคนนี้น่าตาไร้อารมณ์ ท่าทางเย่อหยิ่ง ไม่มีการตอบสนองอะไรเลยสักนิด เป็นแค่ไกด์ระดับ A ไม่ใช่หรือไง ฉันเป็นถึงแอลฟาเซนต์เนลเซียวนะ ยังต้องมาประจบคนอื่นอีกหรือ ฉันไม่ได้อยากมาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว เป็นพวกนายแต่ละคนที่บังคับฉันไม่เลิก แล้วตอนนี้เป็นไง ไก่หรือ ดูเสื้อดำของฉันสิ ไก่เป็นอาหารของเสื้อดำต่างหาก!” เมื่อได้ยินแบบนี้ เสื้อดำที่นอนส่ายหางอยู่ทางด้านข้างก็หันมองไกโพลิชที่อยู่ห่างออกไปแวบหนึ่ง สีหน้าเหมือนอยากกินนกหนา ส่วนไกโพลิชที่รับรู้ได้ว่าชีวิตกำลังตกอยู่ในอันตรายก็ประสานสายตากลางอากาศกับเสื้อดำแวบหนึ่ง

“หาไกด์ระดับ SS ที่มีค่าความเข้ากันได้ห้าสิบเปอร์เซ็นต์สักคนยังดีกว่าหมอนี่ตั้งเยอะ!!” รวากับว่าความอัดอั้นทั้งหมดของเอลลิสันถูกระเบิดออกมาในช่วงพริบตา ให้ตายเถอะ ไม่ว่าใครก็ไม่เคยสนใจความต้องการของเขาเลยสักคน!

“อะไรกัน เอลลิสัน นายเสียมารยาทเกินไปแล้วนะ” เฮ่อเซิงพบว่าตนขยิบตาจนตาแทบจะบอดอยู่รอมร่อ แต่สุดท้ายเอลลิสันก็ยังสูญเสียการควบคุมตัวเองจนได้ “เอ่อ อย่างน้อยนั่นก็เป็นไกโพลิช เป็นไก่ที่สวยงามถูกเรียก

ว่าไกด์คุณนายเหียนนะ! ออกจะน่ารัก นอกจากนี้ไกด์ของดาน่ายังเป็นแมสก็อต
ในใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งด้วย” เฮ่อเชิงพยายามประดับ
ประคองสถานการณ์

เอลลิสันยังอยากพูดต่อ แต่ได้ยินเสียงคำของเขาส่งเสียงซู่ต่ำๆ ออก
มาทีหนึ่ง

“เป็นอะไรไป” ความสนใจของเอลลิสันถูกเสียงคำของตนดึงดูด ‘ไม่รู้
ว่ามันลุกขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไร และกำลังทำขนพองมองไปทางดาน่าด้วย

เอลลิสันมองตามสายตาของเสียงคำ เห็นว่าไกด์ตัวนั้นผล่อออกมาจาก
อ้อมกอดของดาน่าแล้วและตอนนี้กำลังยืนอยู่ข้างเท้าเขา

“โอ ไม่ เอลลิสัน ฉันบอกนายแล้วว่าอะรารมณีย์ร้ายและก้าวร้าวแบบนี้
ไม่ได้” เฮ่อเชิงรีบเดินไปข้างหน้า “ดูสิ นายทำร้ายจิตใจดาน่าอย่างสาหัสมาก”

เอลลิสันคิดในใจว่า ‘ทำร้ายจิตใจอะไรกัน! ผู้ชายสีหน้าไร้อารมณ์
คนนั้นไม่เคยมีการเปลี่ยนแปลงทางสีหน้าเลยตั้งแต่ต้นจนจบ ตอนนี้ก็ยังคง
มองมาอย่างเฉยชา ไม่ได้ส่งเสียงอะไรออกมาสักหน่อย’

วินาทีต่อมา คำพูดของเอลลิสันที่กำลังจะได้แย้งก็ถูกกลืนกลับ
ลงท้องไป เขาเห็นไกด์โพลิชตัวนั้นเงยหน้าขึ้นมองตัวเอง ดวงตามืดถั่วที่อยู่
ใต้ขนปุกปุยคู่นั้น ไม่น่าเชื่อว่าจะมีน้ำตาเอ่อคลอและเต็มไปด้วยอารมณ์
ตัดพ้อต่อว่า

“...”

‘นั่นมันเกิดอะไรขึ้น’ เอลลิสันคิด เขาทำให้ไกด์โพลิชตัวหนึ่งร้องไห้
เหรือ

...

“ฉันบอกนายแล้ว เมื่อไรนายถึงจะยอมแก่นิสัยอารมณ์ร้ายแบบนี้

สักที คุณป้าพูดถูก นายควรมีไกด์ที่แน่นอนสักคน จะได้ไม่ทำตัวเหมือนคนที่อยู่ในภาวะสอริโมนไม่สมดุลแบบนี้” แฮ่กิ้งเหนียวใจเหลือเกิน วันนั้นคุณนายโรนัลโดจับมือเขาด้วยความกระตือรือร้น หวังว่าเขาจะเกลี้ยกล่อมเอลิสันต์ได้สำเร็จ เพื่อนสมัยเด็กอย่างเขาเป็นกันได้ง่ายๆ หรือใจ

เอลิสันต์เองก็รู้ตัวว่าเมื่อครู่ตนเสียมารยาท เขาจึงไม่ได้แย้งแฮ่กิ้งอย่างหาได้ยาก

เมื่อนึกถึงไกด์ตัวนั้นที่ร้องให้ เอลิสันต์รู้สึกคับอกคับใจอย่างยากจะอธิบาย เสือดำของเขาอ้าปากหาวันที่หนึ่ง มองเจ้านายตนด้วยสีหน้าแปลกๆ ดูเหมือนจะอารมณ์ไม่สู้ดีนัก เมื่อหันมองร่างจิตของแฮ่กิ้งที่อยู่ตรงหน้าบ้าง นกฟลามิงโกตัวนั้นกำลังจิกขนของตัวเองอย่างก่ดก่ลุ่ม สู่ถึงความห่วยเหวญดุจมารดาชราของแฮ่กิ้งได้อย่างสมบูรณ์

แฮ่กิ้งเดินวนไปวนมาอยู่หลายรอบ มองดูเพื่อนสมัยเด็กที่ไม่พูดไม่จาสักคำ มีความรู้สึกว่าการมั่วจกจากความเครียดของตนกำลังจะขยายวงกว้างขึ้นกว่าเดิม

“ยิ่งไปกว่านั้น นายจะหาไกด์คนอื่นฉันก็ไม่ว่า แต่ได้หลั่นี้จะมีสักกี่คนที่สามารถหาคู่ที่มีค่าความเข้ากันได้สูงพบ คราวก่อนที่นายทนรับการโจมตีทางจิตไม่ได้จนบาดเจ็บสาหัส คุณป้าต้องร้องให้ตั้งกี่วัน แฮ่กิ้งฉันนะ เอลิสันต์ นายอย่าเพิ่งตั้งแง่กีดกันฉันจะได้ไหม ฉันว่าเขา...เขาเป็นที่ชื่นชอบในมหาวิทยาลัย ความสัมพันธ์กับคนรอบข้างก็ไม่ซับซ้อน จะลองคบกันดูก่อนไหม ถ้าไม่ไหวจริงๆ นายค่อยคุยกับคุณป้า ฉันคิดว่าท่านคงไม่บังคับนายหรอก” แฮ่กิ้งเกลี้ยกล่อมปากเปียกปากแฉะด้วยความหวังดี

เขารู้ว่าเอลิสันต์อาจไม่ยอมฟังเขา แต่ถ้าอ้างชื่อคุณนายโรนัลโดจะอย่างไรเอลิสันต์ก็ต้องยอมอ่อนข้อ

เป็นไปตามที่คิด เมื่อเอลลิสันได้ยื่นเฮอชิงยกชื่อมารดาของตนขึ้นมา ก็ขมวดคิ้วแป้ก ถือเป็นการตอบตกลงโดยปริยาย

เฮอชิงซึ่งบรรลุเป้าหมายถึงกับถอนหายใจโล่งอกอยู่ในใจ จะเหลือก็เพียงความรู้สึกผิดที่มีต่อดาน่าเท่านั้น เห็นได้ชัดว่าดาน่าคงต้องเดือดร้อนไปอีกพักใหญ่

หลังจากแยกย้ายกันด้วยความไม่พอใจในวันนั้น ยังไม่ทันที่เอลลิสันจะมีเวลาขบคิดเรื่องระหว่างเขากับดาน่า งานมากมายก่ายกองที่คั่งค้างไว้ตั้งแต่ก่อนเขาเข้าโรงพยาบาลก็ถาโถมเข้ามาเสียก่อน

ไกด์อะไร ไก่อะไร ทุกอย่างล้วนถูกเขาโยนทิ้งไว้ข้างหลัง เขายุ่งจนไม่มีกระทั่งเวลาจะกลับบ้าน ต่อให้คุณนายโรนัลโดกระวนกระวายใจแค่ไหน แต่เมื่อเห็นลูกชายยุ่งจนไม่มีเวลาพักหายใจ ก็ไม่อยากเอาเรื่องนี้ไปรบกวนเขาอีก ด้วยเหตุนี้แผนการสานสัมพันธ์กับไกด์ที่มีค่าความเข้ากันได้ร้อยเปอร์เซ็นต์จึงถูกระงับไว้ชั่วคราว

อาคารใหญ่สำนักงานรัฐบาล ศูนย์กลางความมั่นคงแห่งชาติตั้งอยู่ในตำแหน่งใจกลางของเมืองหลวงโอดีชีส เนื่องจากเป็นสิ่งปลูกสร้างที่ส่วนยอดของอาคารเป็นเส้นโค้งที่ไปบรรจบกันเป็นยอดแหลม ผู้คนจึงเรียกขานว่า 'ตึกยอดแหลม'

ในเวลากลางดึก อาคารทั้งหลังดับไฟหมดแล้ว เหลือเพียงห้องทำงานผังริมที่อยู่บนชั้นเจ็ดเท่านั้นที่ยังมีแสงไฟสว่างไสว เอลลิสันกำลังก้มหน้าก้มตาทำงานอยู่หน้าฟิสิกส์คอมพิวเตอร์ อ่านเอกสารลับซับซ้อนไปพลาง สบถคำเดียวเบาไปพลาง

คนอื่นมักมองว่าชีวิตเขาราบรื่น เพราะมีตระกูลใหญ่ซึ่งมีชื่อเสียง

หนุ่มหลังจึงคิดว่าเขาไม่จำเป็นต้องพยายามอะไรเลย ความสำเร็จอยู่ใกล้เพียงมือเอื้อม ตอนที่เอลลิสันเพิ่งเข้าทำงานในแผนกพิเศษซึ่งเป็นหน่วยงานด้านข่าวกรองก็เป็นที่ยอมรับของคนจำนวนไม่น้อย ถึงขั้นสามารถกล่าวได้ว่ามีแค่เจ้าหน้าที่ระดับผู้บังคับบัญชาซึ่งมีความสนิทสนมกับบิดาของเขาเท่านั้นที่จะปฏิบัติต่อเขาด้วยความสุภาพ นอกนั้นก้านลิ้นส่วนของคนทั้งอาคารล้วนมีอคติต่อเขา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เอลลิสันได้ขัดเกลานิ้วยศุนชายของตัวเอง เรียนรู้วิธีเอาใจและประจบประแจงเพื่ออำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสารและเพื่อให้ได้รับความไว้วางใจจากคนอื่น ยิ่งกว่านั้นคืออาศัยความสามารถของตัวเองไต่เต้าขึ้นไปทีละขั้น ภารกิจสายลับแสนยากลำบาก การปะทะกันระหว่างตำรวจกับผู้ร้าย บุกเข้าไปปฏิบัติภารกิจถึงส่วนลึกในวังศัตรู รวมถึงภารกิจสุดอันตรายอื่นๆ เอลลิสันเคยฟันฝ่ามาแล้วทั้งสิ้น สิ่งเหล่านี้ล้วนถูกคนอื่นเห็นอยู่ในสายตา จนเป็นเหตุให้เขาค่อยๆ ได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมงาน และได้รับการเลื่อนตำแหน่งเป็นหัวหน้าทีมเมื่อปีที่แล้ว

แต่คิดไม่ถึงเลย ภารกิจแรกหลังจากได้เลื่อนตำแหน่งกลับกลายเป็นความล้มเหลวครั้งใหญ่ ต้องสูญเสียสมาชิกร่วมทีมไปหนึ่งคน ส่วนตัวเขาเองก็ได้รับบาดเจ็บสาหัส

แม้จะเป็นเหตุไม่คาดคิด อีกทั้งสมาชิกร่วมทีมทุกคนต่างก็ยืนยันว่าไม่มีใครสังเกตเห็นความผิดปกติของอีกฝ่ายโดยสิ้นเชิง เอลลิสันจึงได้รับโทษแค่ถูกพักงานเป็นเวลาหนึ่งเดือน แต่หนึ่งเดือนนี้แทบจะไม่สามารถถือเป็นการลงโทษ เพราะเขาใช้เวลาเกือบทั้งหมดในการรักษาตัวที่โรงพยาบาล

อันที่จริง เหตุการณ์นี้เฝ้ากบดแผลสาหัสไว้ในใจของเอลลิสัน เขาตำหนิตัวเองไม่หยุด สมาชิกร่วมทีมที่เสียชีวิตคนนั้นเป็นชายหนุ่มที่เพิ่งเรียน

จบจากมหาวิทยาลัยทหาร ในใจเปี่ยมด้วยความกระตือรือร้น หลังจากทำงานในแผนกพิเศษก็กลายเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาซึ่งเพิ่งได้เลื่อนตำแหน่งเป็นหัวหน้าทีม ใบหน้าของอีกฝ่ายยังมีความอ่อนเยาว์หลงเหลืออยู่ เมื่อได้ออกปฏิบัติภารกิจครั้งแรกยังเต็มไปด้วยความภาคภูมิและกระหิ่มใจ คิดไม่ถึงเลยว่าการออกไปในครั้งนี้จะไม่ได้กลับมาอีก ภาพใบหน้าที่ของร่างไร้ชีวิตนั้นยังคงฉายชัดอยู่ในหัวของเอลลิสัน นี่คือสาเหตุหลักที่ทำให้จิตใจของเขาสับสนอลหม่านอย่างรุนแรง ไม่ใช่เพราะจิตใจได้รับความเสียหายจากแรงสะเทือนอย่างที่ครอบครัวของเขาเข้าใจ

เอลลิสันถอนหายใจเฮือกใหญ่ เอนกายไปด้านหลัง ยกมือลูบคางที่มีไรหนวดงอกออกมาไม่น้อย ภาพฉากหนึ่งแวบเข้ามาในสมองเหนือล้ำของเขาอย่างกะทันหัน

เซนติเนลหนุ่มที่เสียชีวิตคนนั้น มีไกด์ที่รักมันอยู่หนึ่งคน ซึ่งพลอยได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ครั้งนี้ด้วย ดูเหมือนว่าไกด์คนนั้นจะไม่สามารถแบกรับการพังทลายของโลกจิตใจของครึ่งชีวิตทำให้หัวใจแหลกสลาย จึงถูกส่งเข้าสถานบำบัด เห็นว่าทั้งชีวิตนี้เขาจะไม่สามารถสร้างโลกจิตใจขึ้นมาได้อีก เท่ากับว่ากลายเป็นคนไร้ประโยชน์

เอลลิสันยกแขนขึ้น ดวงตาทั้งคู่ปิดลงอย่างอ่อนแรง เขาคิดในใจว่ารอให้ทำงานที่คั่งค้างนี้เสร็จก่อนจะหาโอกาสไปเยี่ยมไกด์คนนั้น และควรรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นกับไกด์คนนั้นรวมถึงครอบครัวของทั้งสองคน

แต่ก่อนที่เอลลิสันจะทันได้เจียดเวลา โอกาสไปเยี่ยมไกด์คนนั้นก็มาถึงแบบไม่ทันตั้งตัว

วันรุ่งขึ้นขุยก์เองซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของเขาเดินเข้ามาในห้องทำงาน หัวคอเสื้อด้านหลังของเขาขึ้น ตำนีการแต่งกายกับหน้าตาที่สกปรกมอมแมมของเขาด้วยความรังเกียจ บอกให้เขาไปจัดการตัวเองให้เรียบร้อย ประเดี๋ยวจะไปสถานที่แห่งหนึ่งด้วยกัน

“ไปไหนหนวดชะ สภาพนี้นั่นอะไรกัน เพิ่งออกจากโรงพยาบาลก็ทำตัวโหมจวนผีไม่ใช่ผี คนไม่ใช่คนแบบนี้สมควรแล้วหรือ” ขุยก์เองบ่นพร้อมกับผลักเอลลิสันไปด้วย ปากก็พูดต่อ “ให้เวลานายสิบนาที่ไปจัดการตัวเองให้เรียบร้อย แล้วไปสถานที่หนึ่งกับฉัน”

“ไปไหน ผมยังมีงานอีกตั้งเยอะแยะ” เอลลิสันเหลือกตาอย่างไม่สบอารมณ์ ที่เขางานเยอะขนาดนี้ก็ไม่รู้ว่าเป็นความผิดของใครกันนะ

“พักงานไว้ก่อนแล้วเลิกพูดมากสักที รีบไปเร็วเข้า ไม่มีเวลาแล้ว” ขุยก์เองไม่ให้เอลลิสันมีเวลาอิดออดอีก หลังจากผลักเขาเข้าไปในห้องพักนอนก็ปิดประตูตาม

สิบนาที่ให้หลัง เอลลิสันทำความสะอาดตัวเองอย่างคร่าวๆ เสร็จเรียบร้อย ในที่สุดก็ดูมีชีวิตชีวาขึ้นบ้าง

เขาทำตามคำสั่งของขุยก์เอง ขับรถยนต์บินสุดหรูสีแดงฉูดฉาดของตัวเองมุ่งหน้าไปยังสถานบำบัดแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ในภูเขาเงียบสงบตามที่อยู่ที่ได้มา

“ผมต้องการเยี่ยมคุณผู้ซึ่งที่อยู่อาคาร B ชั้นเจ็ด ห้องหนึ่งศูนย์ห้า ผมติดต่อกับครอบครัวเขาไว้แล้วครับ” ขุยก์เองหยิบบัตรประจำตัวออกมาวางบนเคาน์เตอร์แผนกต้อนรับ

พนักงานหญิงแผนกต้อนรับรับบัตรประจำตัวแล้วเดินเข้าไปยังห้องด้านหลัง คาดว่าคงไปทำการตรวจสอบ รออยู่ครู่ใหญ่จึงถือบัตรประจำตัว

พร้อมกับป้ายคล้องคอสำหรับผ่านเข้าออกสองชั้นมายื่นให้ เอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบดูน้ำแข็ง “ดิฉันได้สอบถามกับเคาน์เตอร์ประจำชั้นเจ็ดและยืนยันตัวตนของท่านเรียบร้อยแล้ว นี่คือนบัตรขึ้นลิฟต์สำหรับผู้เข้าเยี่ยม กรุณาเดินตรงไป เลี้ยวขวา ใช้ลิฟต์สีน้ำเงินขึ้นไปชั้นเจ็ด กรุณาอย่าใช้ลิฟต์ผิดตัว บัตรขึ้นลิฟต์อนุญาตให้ใช้ได้เฉพาะลิฟต์ที่กำหนดเท่านั้นค่ะ”

หลังเสียเวลากว่ายี่สิบนาทีที่แผนกต้อนรับ ขยู่เกอซงกับเอลลิสัน จึงสามารถขึ้นลิฟต์เพื่อไปยังชั้นเจ็ดของสถานบำบัดได้อย่างราบรื่นเสียที

“ฉันไม่ชอบมาสถานที่แบบนี้เอาซะเลย อาคารทั้งหลังตั้งแต่สภาพแวดล้อมไปจนถึงเจ้าหน้าที่ต่างก็ไร้ชีวิตชีวา ดูพวกพนักงานแผนกต้อนรับสิ เหมือนหุ่นยนต์ไม่มีผิด เวลาตอบคำถามน้ำเสียงไม่มีอารมณ์เลยสักนิด ฟังแล้วรู้สึกไม่สบายไปทั้งตัว”

เนื่องจากเป็นช่วงต้นของเวลาเข้าเยี่ยม ในสถานบำบัดจึงมีคนไม่มาก ภายในลิฟต์มีเพียงพวกเขาสองคน ขยู่เกอซงจึงอดไม่ได้ที่จะบ่นอุบอิบ

เอลลิสันไม่ได้แสดงความคิดเห็น เขานิ่งเงียบตั้งแต่ก้าวเท้าเข้ามาในสถานบำบัด กระทั่งความล่าช้าของพนักงานหญิงแผนกต้อนรับยังไม่อาจทำให้เขาแสดงปฏิกิริยาใด ถ้าเป็นเมื่อก่อนเอลลิสันคงตบโต๊ะตัวคนไปนานแล้ว ตามด้วยเรียกร้องให้ผู้อำนวยความสะดวกแสดงความขอโทษที่สิทธิของเขาถูกละเมิด

ดูเหมือนว่าขยู่เกอซงจะรับรู้ได้เช่นกัน เขาที่อยู่ด้านหลังได้แต่ถอนหายใจเสียดๆ ทีหนึ่ง

ห้องหนึ่งศูนย์ห้าเป็นห้องเดี่ยว อาจเพราะเป็นกรณีพิเศษ รัฐบาลจึงเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมด อุปกรณ์ทุกอย่างเป็นของระดับสูงสุด ตรง

ใจกลางห้องมีชายหนุ่มคนหนึ่งนอนอยู่ ดวงตาปิดแน่น ใบหน้าขาวซีด เส้นผมสีน้ำตาลสยายอยู่รอบหมอน หากไม่ใช่เพราะเครื่องมือต่างๆ ส่งเสียงออกมาเป็นระยะ คนคนนั้นก็ดูไม่ต่างอะไรกับคนตาย

“อ๊ะ ท่านผู้บังคับบัญชามาแล้วหรือคะ”

บนม้านั่งยาวตรงมุมห้องมีหญิงวัยกลางคนสองคนนั่งอยู่ ใบหน้าของทั้งสองดูอิดโรย ด้านข้างมีเด็กอายุไม่ถึงสามขวบคนหนึ่งอยู่ด้วย กำลังถือของเล่นพลาสติกส่งเสียงอ้อแอ้

“คุณนายจู้ ต้องขอโทษด้วยนะครับที่วันนี้พวกผมมารบกวน ะยะนี้จู้จิงเขา...” ขลุ่ยเก๋ซ่งรีบจับแขนของหญิงวัยกลางคนที่กำลังจะลุกขึ้น แล้วประคองเธอให้นั่งลงพลาบบอกว่าไม่จำเป็นต้องเกรงใจขนาดนั้น

“คุณหมอบอกว่าอาการของเขาทรงตัวแล้ว เพียงแต่...โลกจิตใจได้รับความเสียหายรุนแรงเกินไป กว่าจะดีขึ้นมาได้คงต้องใช้เวลาอีกสักพัก”

ขลุ่ยเก๋ซ่งฟังแล้วเข้าใจในทันที ความนัยก็คืออาจไม่มีวันดีขึ้นมาอีกตลอดชีวิต

“ผมไม่รู้ว่...โดกิมีลูกด้วย...” เอลลิสันที่ไม่เคยส่งเสียงตั้งแต่เข้ามาจู่ๆ ก็เอ่ยขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้คนอื่นในห้องถึงกับสะดุ้งตัวโยน เวลาที่หญิงวัยกลางคนทั้งสองจึงเพิ่งสังเกตเห็นเอลลิสันที่อยู่ด้านหลังขลุ่ยเก๋ซ่ง

ที่แต่ตั้งแต่เข้ามาเอลลิสันก็จ้องมองเด็กน้อยที่ยังอยู่ในวัยกำลังหัดพูดคนนั้นอย่างไม่ละสายตา

“ท่านนี่คือ...คุณโรนัลโดไซไหมคะ สวัสดิ์คะ คุณคือหัวหน้าทีมที่โดกิพูดถึงเป็นประจำสินะคะ! ขอบคุณที่ดูแลโดกิมาตลอด เด็กคนนั้นชื่นชมคุณมากเลยคะ” หญิงวัยกลางคนที่ดูมีอายุมากกว่ายื่นมือออกมาพลาบยิ้มเอ่ย “ฉันคือแม่ของโดกิคะ เรียกฉันว่านาเอนก็พอ ส่วนนี้คือแม่ของจู้จิง

ชื่ออะไรคะ”

มองดูมือที่ยื่นมาตรงหน้า เอลลิสันแหม้มปากเล็กน้อยก่อนจะจับมือของน่าเอนอย่างจริงจัง “เรื่องของโดกิผมเสียใจจากใจจริง ผม...”

น่าเอนกลับเอ่ยขัดจังหวะคำพูดของเขา

“ได้โปรดอย่าขอโทษพวกเราเลยคะ ตั้งแต่ที่โดกิเลือกเดินบนทางสายนี้ ฉันก็เตรียมใจไว้ตลอดเวลาแล้ว พ่อของเขาคือวีรบุรุษของชาติที่เสียสละชีวิตอย่างสมเกียรติ บนผนังบ้านของเรามีเหรียญเกียรติยศประดับอยู่เต็มไปหมด ถ้าท่านขอโทษฉัน นั่นจะเป็นการดูถูกโดกิและพ่อของเขาคะ” น่าเอนพูดอย่างจริงจัง

“ผมไม่ระวังเองครับ คุณผู้หญิงน่าเอน ผมต้องขอขอบคุณสำหรับการเสียสละอันยิ่งใหญ่ของสามีและบุตรชายของคุณ ที่ได้สร้างความปลอดภัยและความรุ่งเรืองให้กับประเทศของเรา” เอลลิสันโค้งคำนับแก้สับองศาอย่างจริงจัง ซึ่งน่าเอนก็รับการทำ ความเคารพนั่นไว้

“เพียงแต่ผู้จ้ังเป็นเด็กดี เป็นโดกิที่ทำให้เขาต้องพลอยเดือดร้อน...” น่าเอนมองไปยังผู้จ้ังที่นอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยแวบหนึ่ง

ในเวลานี้เอง หญิงที่ชื่ออนิด้าซึ่งนั่งอยู่บนม้านั่งยาวจึงเงยหน้าขึ้นกะทันหัน เพื่อสื่อความหมายว่าเธอไม่ได้คิดเช่นนั้น “เซนติเนลกับไกด์เป็นเหมือนคนคนเดียวกันมาแต่เดิม ที่สำคัญพวกเขายังรักกันมากขนาดนั้น เป็นผู้จ้ังที่อ่อนแอเกินไปถึงได้จิตใจแตกสลาย นี่ไม่โทษใครหรอกคะ...การที่เขาได้พบกับโดกิ นั่นคือความสุขของเขาคะ”

ทั้งสี่คนต่างไม่ต้องการให้อีกฝ่ายโทษกันและกัน จึงขับให้บรรยากาศยิ่งดูโศกเศร้ามากขึ้น

เด็กน้อยมองข้ามมองขวา เห็นได้ชัดว่าสังเกตเห็นว่าสภาพอารมณ์

ของทุกคนดูแปลกประหลาด เพราะไม่มีใครเล่นเป็นเพื่อนสักคน เขาจึงใช้ขา
สั้นๆ ปีนลงมาจากม้านั่งยาวอย่างเงี้ยวๆ เดินโซเซไปทางหัวเตียง

‘แปะๆ’ เขาพยายามเขย่งเท้า เอื้อมมือไปตบเบาๆ บนหลังมือของ
จูจิ้ง

เขาซึ่งอายุยังน้อยไม่เข้าใจที่มาของความโศกเศร้าของพวกผู้ใหญ่ รู้
เพียงระยะนี้พวกคุณพ่อไม่ได้กลับบ้านไปเล่นกับตนเองเลย ทำให้เขาเหงา
เหลือเกิน

อนิด้าขอบตาแดงก่ำในทันใด

ซุยก่อซงถอนหายใจทีหนึ่ง เขารู้สึกว่าจำนวนครั้งที่ถอนหายใจใน
วันนี้ดูเหมือนจะมากกว่าปกติไปเล็กน้อย

ระหว่างทางกลับ เอลลิสันยังคงขับรถเงี้ยวๆ ซุยก่อซงเปิดหน้าต่าง
รถแล้วจุดบุหรี่มวนหนึ่ง

“ได้ยินว่าแม่ของนายหาโกดที่มีค่าความเข้ากันได้ร้อยเปอร์เซ็นต์มา
ให้สินะ” ซุยก่อซงสูดหายใจเข้าลึกแล้วพ่นควันวงใหญ่ออกมา

“อืม” เอลลิสันตอบเสียงเบา ไม่เข้าใจว่าทำไมจู่ๆ อีกฝ่ายถึงเปิด
หัวข้อสนทนານี้ขึ้นมา

“นาย...เฮ้อ อย่าทำตัวนิสัยเสียแบบนี้อีกเลย พวกเราต้องเอาชีวิตไป
เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายอยู่เสมอ การมีโกดที่มีค่าความเข้ากันได้สูงขนาดนี้ถือเป็น
เรื่องดี” บุหรี่ของซุยก่อซงเผาไหม้จนหมดมวนแล้ว เขาขยี้มันลงไปในที่เขี่ย
บุหรี่ข้างที่นั่ง

“ตอนที่โดกิเพิ่งเข้ามา อันที่จริงคุณสมบัติของเขาผ่านเกณฑ์แบบ
คาบเส้น แต่เขาเป็นคนตั้งใจและมุ่งมั่น อีกทั้งพ่อของเขายังเป็นทหารกล้าที่

เสียชีวิตในการปฏิบัติหน้าที่ จนถึงได้รับเขาเข้าทำงาน เขากับฉันจึงคบกันตั้งแต่สมัยเรียน แต่ค่าความเข้ากันได้ของพวกเขาก็แค่คาบเส้น ประมาณหกสิบเปอร์เซ็นต์เห็นจะได้ ระดับของโดกิอยู่ระหว่างระดับ A กับ S ส่วนฉันจึงเป็นแค่ไกด์ระดับ B การเสียชีวิตของโดกิในครั้งนี้ทำให้โลกจิตใจที่เปราะบางไม่มั่นคงมาแต่เดิมพังทลายโดยสมบูรณ์ พลอยส่งผลกระทบต่อฉันซึ่งที่ผูกพันและอยู่กับเขา”

ชยุเกอซงเงียบไปชั่วคราว ล้วงบุหรี่ยื่นมาคาบไว้ในปากอีกหนึ่งมวน แต่ไม่ได้จุดไฟ

“ถ้าค่าความเข้ากันได้ของพวกเขาส่งกว่านี้อีกสักหน่อย บางที... เอลลิสัน นายอย่าโทษตัวเองเลย ความผิดของเรื่องนี้อยู่ที่ฉัน ถ้าตอนนั้นฉันไม่รับโดกิเข้าแผนกเราก็คงดี”

เอลลิสันฟังแล้วขำเลื่อมมองผู้บังคับบัญชาของตนด้วยความประหลาดใจแวบหนึ่ง เห็นเพียงใบหน้าซึ่งปกติจะดูเรื้อยเฉื่อยอยู่เสมอของชยุเกอซงตอนนี้เต็มไปด้วยความเหนื่อยล้า เขายกมือขึ้นลูบหน้าทีหนึ่ง

“เอลลิสัน ไปทำความรู้จักกับไกด์คนนั้นให้ดีเถอะ อย่าเพิ่งมือคดจากสิ่งที่เคยได้ฟังได้เห็นก่อนจะพบตัวจริง ไม่ว่าอะไรก็ต้องลองดูก่อนถึงจะรู้ว่าดีหรือไม่ดีไม่ใช่เหรอ วาสนาบนโลกนี้เป็นสิ่งมหัศจรรย์มาก อีกอย่าง ฉันไม่อยากช่วยเก็บศพให้ลูกน้องคนไหนในวันใดวันหนึ่งอีกต่อไปแล้ว โดยเฉพาะนาย ซึ่งฉันเฝ้าดูมาทีละก้าวจนถึงวันนี้”

เอลลิสันมองใบหน้าด้านข้างของชยุเกอซง ชายซึ่งเขาให้ความเคารพนับถือราวกับบิดาเสมอมา ตอนนี้ดูราวกับแก่ชราลงนับสิบปี สายตาทอดมองตรงไปนอกหน้าต่างรถ

“ได้ครับ ผมรับปาก”

เอลลิสันกระชับพวงมาลัยในมือแน่นขึ้นเล็กน้อย

หลังจากส่งขลุ่ยเก๋ซงกลับไปยังอาคารกระทรวงความมั่นคงแห่งชาติ เอลลิสันดูนาฬิกา พบว่ากำลังจะถึงเวลาอาหารกลางวันแล้ว เขาขบคิดชั่วครู่ บอกขลุ่ยเก๋ซงคำหนึ่งจากนั้นเลียววมุ่งหน้าไปยังพื้นที่ใจกลางเมือง จอดรถที่หน้าร้านเค้กแห่งหนึ่ง นี่เป็นร้านเค้กที่เพิ่งเปิดใหม่เมื่อเดือนที่แล้ว ตอนที่อยู่ในห้องน้ำชาเขาเคยได้ยินพวกสาว ๆ คุยกันว่าขนมของร้านนี้รสชาติไม่เลว

เขาเข้าไปแล้วซื้อเค้กรสชาติยอดนิยมที่พนักงานแนะนำมาก่อนหนึ่ง ก่อนจะขับรถไปยังมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่ง

เป็นเวลาพักเที่ยงของมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งเช่นกัน เหล่านักศึกษาจับกลุ่มกันนั่งกินข้าวอยู่ตามจุดต่างๆ หลังจากเดินเข้าไปเอลลิสันจึงนึกขึ้นได้ว่าควรรวก่อนตนจากมาด้วยความโกรธเกรี้ยว ไม่ได้ถามเฮ่อเซิงสักคำว่าห้องพยาบาลหรือก็คือห้องทำงานของดาน่าอยู่ที่ไหน จึงจำต้องไปหาเฮ่อเซิงก่อน

“โย่ แหกหายาก”

เฮ่อเซิงมองเอลลิสันที่ยืนอยู่หน้าประตูห้องทำงานของตนแล้วรู้สึกตกใจอย่างยิ่ง หนึ่งเดือนกว่าแล้วที่เขาไม่ได้เห็นเอลลิสันก้าวเข้ามาในมหาวิทยาลัย และไม่มีทีท่าว่าจะกลับมาสานต่อกับดาน่า เขานึกว่าเอลลิสันล้มเลิกเรื่องนี้ไปแล้วเสียอีก

“ฉันทมาหาคนนั้น...” เอลลิสันขมวดคิ้ว ทันใดนั้นเขาพบว่าตนจำไม่ได้กระทั่งชื่อของอีกฝ่าย “เอ่อ ผู้ชายที่มีไก่อหนึ่งตัวคนนั้น”

“...” เฮ่อเซิงแทบจะพูดอะไรไม่ออก “ให้ตายเหอะ อย่างน้อยก็ควรจำชื่อของเขาสักหน่อยสิ เขาชื่อดาน่า ผู้ชายที่มีไก่อหนึ่งตัวอะไรกัน ขอรับรองละ

ถ้านายจะมาทั้งทีก็ช่วยเตรียมตัวสักหน่อย”

เขาชำเลืองมองกล่องกระดาษในมือเอลลิสันแวบหนึ่ง เอาถะอย่างน้อยก็ยังจำได้ว่าต้องมีของติดไม้ติดมือมาด้วย

“วันนี้นายว่างมาได้ไง ลาพักหรือ”

“เปล่า เมื่อเช้าฉันกับขุยก์ออกไปที่อื่นมา เห็นว่าได้เวลาอาหารกลางวันพอดี อีกอย่างฉันนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาได้ก็เลยแวะมา” เอลลิสันชี้แจงอธิบายรายละเอียด

จะอย่างไรเฮอเซิงก็เป็นเพื่อนสนิทที่โตมาด้วยกัน ดูจากท่าทางที่เขาบอกเล่ากำหนดการช่วงเช้าด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งก็เดาออกแล้วว่าคงไปเยี่ยมไถ่ของสมาชิกทีมคนที่เสียชีวิต เฮอเซิงทำได้เพียงถอนหายใจ เรื่องนี้กลายเป็นปมในใจของเอลลิสันไปแล้ว สุดท้ายก็ต้องพึ่งพาตัวเองในการคลายปมคนอื่นให้ความช่วยเหลือได้ในขอบเขตจำกัดเท่านั้น

เฮอเซิงพาเอลลิสันที่ถือกล่องเค้กไว้ในมือแต่ทำหน้าเหมือนมีคนติดหนี้ เขาเดินผ่านนักศึกษากลุ่มใหญ่ที่ขึ้นมาทางเอลลิสันด้วยท่าทางตื่นเต้น ทะลุผ่านสนามหญ้าใจกลางมหาวิทยาลัย จนมาถึงสิ่งปลูกสร้างสีขาวหลังหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ฝั่งตะวันตกของมหาวิทยาลัย

“เพราะนักศึกษาเกิดอุบัติเหตุที่สนามฝึกซ้อมเป็นประจำ ห้องพยาบาลจึงมักจะตั้งอยู่ใกล้สนามฝึกซ้อม มหาวิทยาลัยทหารที่นายเคยเรียนเมื่อครั้งนั้นก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน ทำไมนายไม่ลองคิดเองสักหน่อยเล่า”

เอลลิสันเห็นว่านิสัยชอบบ่นของเฮอเซิงกำเริบขึ้นมาอีกแล้ว จึงรีบหยิบช็อกโกแลตบอลลี่ที่พนักงานร้านเค้กแถมมาให้เมื่อครู่ยัดใส่ปากเขาทันที

“...” เฮอเซิงถูกยัดขนมเข้าปากโดยไม่ทันตั้งตัว เกือบสำลักตายแล้ว

เซียว

ในเวลานี้เอง มีเสียงเปียโนแผ่วเบาดังลอดออกมาจากหน้าต่างบานเลื่อนของห้องพยาบาลที่เปิดไว้เพียงเล็กน้อย

“นั่นคือเสียงเปียโนของดาน่า ปกติงานของเขาคือการดีดเปียโนเดี่ยววานักศึกษาซึ่งยังไม่มีไกดท์ที่แน่นอน มีความเป็นศิลปินมากเกินไปแหละ” เฮอเซิงอธิบาย เขาเห็นเอลลิสันหรีตาเงยหน้าตั้งใจฟัง

“นี่เพลงอะไร” เอลลิสันถาม

“เพลง ‘เซเรนด’ ของบรามส์⁴”

“เฮอะ ไม่เห็นจะเคยได้ยิน บรามส์อะไรกัน ทำไมไม่เล่นเพลงดังที่กำลังนิยมกันช่วงนี้”

เมื่อเห็นว่าเอลลิสันยังคงรังเกียจอีกฝ่าย เฮอเซิงก็ได้แต่เหลือกตา “นี่เป็นเพลงคลาสสิกระดับโลก คนละระดับกับเพลงประกอบละครโอดอลยอดนิยมแบบที่นายชอบฟัง”

เอลลิสันไม่เข้าใจความหมายแฝงของเพลงคลาสสิกระดับโลกเหล่านี้ แต่เขารู้สึกว่าเสียงเปียโนแผ่วเบาที่นั่นเหมือนกำลังบอกเล่าความรักที่วิงวอน เช่นไรก็ไม่อาจสมหวัง ฟังเสียงเปียโนและโน้ตดนตรีที่เคาะลงในหัวใจแล้วชวนให้รู้สึกว่าการกำลังได้รับการปลอบประโลมความรู้สึก

“นายไม่ได้บอกฉันว่าเขาเล่นเปียโนเป็น” สีหน้าเอลลิสันดูซับซ้อนขึ้นเล็กน้อย อาจเป็นเพราะค่าความเข้ากันได้สูงหรืออะไรก็ตาม ชั่วพริบตาที่ได้ยินเสียงเปียโนเขาเกิดความรู้สึกราวกับถูกล้อมด้วยความรักลึกซึ้งจากใคร

⁴ เซเรนด คือบทเพลงที่แต่งขึ้นเพื่อเป็นเกียรติแก่บุคคล เช่นคนรักหรือเพื่อน มักบรรเลงในช่วงคำ

⁵ โยฮันเนิส บรามส์ (Johannes Brahms) คีตกวีและวาทยกรชาวเยอรมัน ได้ประพันธ์เซเรนดไว้สองบท

คนหนึ่งขึ้นมาบางเบา

“หึๆ เป็นไงละ ฉันเคยบอกนายแล้วว่าตาน่าได้รับความนิยมในหมู่นักศึกษาสูงมาก เขาไม่ใช่แค่เป็นผู้เชี่ยวชาญให้กับนักศึกษาที่ยังหาไถ่ไม่ได้ บางครั้งยังให้คำแนะนำด้านการบำบัดจิตใจด้วย...หวันไหวแล้วละสิ” เฮ่อเซิงมองเพื่อนสมัยเด็กของตัวเองด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“หึ ไม่เลยสักนิด ฝันไปเถอะ”

“คงไม่ใช่ว่านายยังยึดติดกับเบนจามินอยู่ในไหม พอเถอะ นายไม่มีโอกาสหรอก ต่อให้ชอบแค่ไหนแต่จะแย่งคนของพี่ชายตัวเองไม่ได้ ยิ่งกว่านั้นค่าความเข้ากันได้ระหว่างนายกับเขาก็ไม่ถึงสามสิบเปอร์เซ็นต์ด้วยซ้ำ”

เมื่อได้ยินเฮ่อเซิงพูดถึงเบนจามิน เอลลิสันก็หงุดหงิดขึ้นมาทันที ความตั้งใจเดิมที่จะเอาเค้กเข้าไปให้ตาน่าด้วยตัวเองพลอยเลือนหายไปโดยไม่ทราบสาเหตุ

“เอาเข้าไปให้เขาแทนฉันที ได้เวลาแล้ว ฉันต้องกลับไปทำงาน ไม่งั้นเดี๋ยวตาแกขู่ว่าจะด่าฉันอีก” เอลลิสันเปลี่ยนอารมณ์ไวราวกับพลิกหน้าหนังสือ สบัดมือที่เดียวก็หมุนตัวเตรียมเดินจากไป

“เฮ้ ทำอะไรครึ่งๆ กลางๆ แบบนี้ได้ไง นายนี่นะ ว่าอะไรนิดเดียวก็ทันทังไม่ได้แล้ว!” เฮ่อเซิงไม่เข้าใจว่าคุณชายของเขาเกิดไม่พอใจอะไรขึ้นมาอีก ช่างเป็นคนที่อารมณ์แปรปรวนเสียจริง

เอลลิสันก็เกียจได้เถียงกับเขา คุณาพิกาแล้วยัดเค้กใส่ในมือเฮ่อเซิงอย่างไม่ใส่ใจ จากนั้นหันเดินกลับไปยังลานจอดรถตามทางเดิม ทั้งเพื่อนสมัยเด็กให้ส่งเสียงตะโกนโหวกเหวกอยู่ด้านหลัง

“เจ้าหมอนี่ ปกติก็ดูเป็นคนเปิดเผยดี แต่พอเรื่องที่ยึดติดก็กลายเป็น

เหมือนหนังวู้ขึ้นมาทันที เหนียวจนเคี้ยวไม่เข้าแล้วยังเหม็นด้วย” เฮ้อเซิง
พึมพำ ในมือถือเค้กที่เอลิสันยัดเยียดให้ เขามองตามแผ่นหลังอีกฝ่ายที่เดิน
จากไปอย่างรวดเร็วแล้วได้แต่ถอนหายใจเสียบๆ